

Forhandling

Qvist Jørgensen (S):

For første gang i længere tid skal Folketinget drøfte en narkotikapolitisk redegørelse, som har været fulgt med meget stor forhåndsinteresse. Jeg tror, det er vigtigt at understrege fra starten, at en sådan redegørelse, som der da også lægges op til, skal sættes ind i en samfundsmæssig sammenhæng, for vore holdninger til demokratiet og dets funktioner afspejles i høj grad af, hvilke holdninger vi har til misbrugsproblemerne.

Det er vigtigt at arbejde for et samfund, der i mindst muligt omfang skaber levevilkår, der kan lede til narkomani. Et sådant idealsamfund har vi desværre ikke, og derfor må samfundet i størst muligt omfang vedkende sig ansvaret for at forebygge skaders opståen og forpligte sig til at tilbyde behandling, når skaden alligevel er sket.

Der har været tilløb til, at debatten om regeringens narkotikapolitiske redegørelse endnu en gang ville løbe ud i en formålsløs diskussion, dels om flere midler og dels for eller imod fri hash og for så vidt også narkotika i øvrigt. Jeg håber, at der i forhandlingen i dag kan peges på andre og mere konstruktive elementer end lige netop den håbløse diskussion.

En realistisk hovedlinje i redegørelsen er desværre, at den hidtidige narkotikapolitik ikke har været tilstrækkelig. Justitsministeren har tidligere sagt flere gange, at kampen mod narkotikaen er tabt. Den er ikke tabt, fordi der ikke er gjort en indsats og er blevet talt meget, men simpelt hen fordi samfundet er oppe mod noget nær ustyrlige kræfter og for øvrigt også mod store kapitalinteresser.

Misbrugsproblemet er komplekst, og redegørelsen kommer da også fra hele tre ministerier. Der er en justitspolitisk, en sundhedspolitisk og en socialpolitisk vinkel, og jeg vil tage den kriminalpolitiske side af sagen først.

Vi står i en situation, hvor narkotikaen bogstavelig talt vælter ind i Danmark. Årsagen er den større mobilitet og større samfærdsel med områder, der for få år siden stort set var lukket land, og det nyeste er udviklingen i den forhenværende Sovjetunion, hvorfra vi ser nye indsmuglingsveje blive åbnet. Men frygten for, at narkotikaen helt kan vælte det danske samfund omkuld, er vel stærkt overdrevet. Der er

mange andre muligheder for at tjene penge end ved at handle med narkotika. Men i takt med, at profitten for dødens købmænd stiger, vil narkotikaøkonomien naturligvis udgøre en større og større del af kriminaliteten og følgekriminaliteten.

Vi kan altid diskutere – og det har vi da også tit gjort – om straffene for narkotikakriminalitet er passende. Vi tror ikke, at en yderligere forhøjelse af strafferammen vil have nogen effekt. Der er god grund til at flytte vægten fra kontrol- og stress-strategien over for stofmisbrugerne til motivering for deltagelse i behandlingen, og det gør man ikke ved bare at tage stoffet fra dem ved gaderazziaer eller på anden måde.

Set fra den sundheds- og socialpolitiske vinkel, der ikke kan adskilles her, skal vi sætte voldsommere ind med forbedret oplysning, forebyggelse og opsøgende arbejde. Det er regeringens grundliggende hensigt at intensivere kampen mod narkotikaen med nye informationskampagner. Vi bør være bedre rustede til at imødegå nye stoffer, og her skal jeg nævne ecstasy og den kampagne, der allerede har været iværksat i vinter om rygeheroinen. Det er vigtigt, at disse kampagner bliver iværksat, inden stofferne får fodfæste blandt de unge.

Både i denne forbindelse og med hensyn til behandlingseffekten er det vigtigt, at vi får styrket forskningsindsatsen. Der er jo ingen grund til at lægge skjul på, at det har knebet noget med det indtil nu, bl.a. fordi det ikke er særlig estimerende at interessere sig for det område. Jeg erindrer også om debatten om muligheden for at udføre noget kvalificeret forskning på baggrund af oplysninger, man skulle kunne hente ved politiet, for her har vi i hvert fald noget, der ikke er færdigdebatteret endnu.

I selve redegørelsen lægges der også vægt på at skaffe en større og en bredere vifte af behandlingstilbud, herunder fremlægge en ny politik vedrørende metadontildeling og uddelingspraksis. De hidtidige erfaringer peger på, at metadonudlevering til misbrugerne skal væk fra de praktiserende læger og lægges over i særlige klinikker, og i det hele taget skal der strammes op over for de mange og ofte helt bevidstløse metadontildelinger, vi kan se. De sidste nye opgørelser, som vist ikke er officielle endnu, peger på, at mere end halvdelen af de